

El 2012 no ha tingut una collita brillant i múltiple com l'any anterior. La producció, distribució i exhibició cinematogràfica navegaven enmig d'una crisi econòmica tan brutal per als febles com per a la cultura. El cinema espiritual que sobreviu és el de les grans operacions comercials però es ressent d'una estètica efectista i d'una narració que sacrifica la fondària i la veritat a l'espectacle. Tanmateix, en contrast, emergeix la intuïció que aquesta greu crisi antropològica ofereix oportunitats que exigeixen altres formes de reconstruir relats de sentit, de reorganització, d'exhibició cinematogràfica, i s'agudita l'enginy davant de la concentració del poder comunicatiu. S'obren pas noves propostes creatives i espirituals.

EL SACERDOT PEIO SÁNCHEZ REPASSA

El millor cinemà

1. LA INVENCIÓN DE HUGO, de Martin Scorsese

La pel·lícula de Scorsese té una realització fantàstica que posa els efectes de les 3D al servei d'una història sobre la vocació com a servei i sentit de la vida. El film es converteix en una reivindicació del paper de la imaginació per mostrar la dimensió transcendent de l'aventura humana. Drama, comèdia, relat d'iniciació, història d'amor i fantasia es reuneixen en una proposta que confirma el cinema com a narrador de relats que fan millors les persones.

El petit curt de Méliès *Viatge a la Lluna* esdevé icona cap a la qual conflueixen la trama del nen orfe, l'entrançable amiga i el seu misteriós pare, així com una sèrie de curiosos personatges que viuen a l'estació de Montparnasse l'any 1931.

«La invención de Hugo».

2. LA VIDA DE PI, d'Ang Lee

Quina és la història veritable, la rondalla o el relat realista? Ets un tigre o una hiena o per ventura un orangutan o una zebra? Aquestes preguntes es plantegen seguint la novel·la fantàstica d'aventures homònima escrita pel canadenc Yann Martel. Després d'un principi que suposa una visita a les grans religions des de la recerca del jove Pi, i passada una gran tempesta som conduïts a una barca on passen coses meravelloses i tremendes que se'n mostraran amb un desplegament impressionant d'efectes especials de gran bellesa visual.

Interessant per plantejar preguntes, és recomanable per engrescar els joves a enfrontar-se al misteri d'allò que és real. Convida a la possibilitat de rebre el do, acollir-lo com el miracle de la Presència que ens ve a l'encontre per acompanyar i salvar.

«Prefiero el paraíso».

3. EL MOLINO Y LA CRUZ, de Lech Majewski

Una obra mestra rotunda i descarnada, creient i pessimista. El director ens acompanya a contemplar un quadre que suposa acostar-nos a una història de dolor i d'opressió. En els Països Baixos, sota la dominació dels Terços de Flandes, es repeteix la història de la crucifixió. El quadre en qüestió és *La pujada al Calvari*, de Pieter Bruegel. Realitzada amb gran bellesa estètica, articulada a través de la composició digital, el quadre amb el seu estatisme, la naturalesa amb el seu poder i bellesa juntament amb els personatges enmig del drama del món. Al capdamunt, el molí que controla el temps. Allà el moliner serà Déu, que, distant, contempla el dolor del món i accepta la creu del seu Fill en aparent, encara que no total, impassibilitat. La passió del Fill, amagat en el centre del quadre entre centenars de personatges, es fa actual en el dolor i mort infringits als qui són acusats d'heretges. Però en el dolor es mol la farina del pa de la vida.

4. PREFIERO EL PARAÍSO, de Giacomo Campiotti

Nova pel·lícula de sant Felip Neri rere l'empenta de *Sed buenos, si podéis* (1984), de Luigi Magni. En aquest cas la direcció la porta Giacomo Campiotti, especialitzat en aquest tipus de pel·lícules produïdes per Lux Vide per a la RAI. La vida del sant de Roma es desenvolupa des de la seva arribada a la ciutat amb el desig de convertir-se en missioner jesuïta, se centra en la seva dedicació a un grup de nens que anirà creixent i es convertirà en el germen de l'Oratori, i es va comparant la seva vida amb la vida de Jesús. Així veiem la seva predicació, els seus miracles, el seu grup de deixebles amb seguidors fidels i algun traïdor i la persecució dels poderosos. Pel·lícula senzilla i lluminosa que compta amb una banda sonora vibrant i unes cançons encomanadisses, compostes per Marco Frisina, sacerdot i mestre de capella de la catedral de Roma.

5. PROFESOR LAZARD, de Philippe Falardeau

Nominada a l'Òscar 2012 a la Millor pel·lícula de parla no anglesa, esdevé una grata sorpresa. Narra la història d'un professor algerià substituït que ha d'incorporar-se a una aula en circumstàncies tràgiques i que serà l'únic, que gràcies a la seva pròpia història familiar esgarriosa, pot acompanyar els seus petits alumnes per enfrontar el dol i mirar la vida amb esperança. Pel·lícula esplèndida, on l'emoció no és manipulació, i on l'esperança es descobreix amagada després de la dura veritat. Hi batega la convicció que les diferències culturals ens permeten trobar-nos si mirem des de l'entranya profunda de l'ésser humà.

6. ELS MISERABLES, de Tom Hooper

El millor de la novel·la romàntica de Victor Hugo es reuneix amb el millor del musical de gran èxit d'Alain Boublil i Claude-Michel Schönberg, amb lletres de Herbert Kretzmer i 50 cançons plenes d'inspiració cristiana. La realització de Tom Hooper, que ens va sorprendre amb *El discurs del rei*, és espectacular encara que a vegades una mica pla. Aconsegueix emocionar fins a arribar a esclaiar fent-nos penetrar en aquest drama de connotacions polítiques, ètiques i religioses. Com a fons, el relat cristià de la creu i la resurrecció on emergeix la convicció que el canvi social comença amb la conversió de les persones.

7. ARRUGAS, d'Ignacio Ferreras

Aquesta animació, destinada a joves majors o adults, té el gust de les narracions narrades des de la veritat nua. Presenta un dibuix que traspasa emoció en la seva senzillesa i una animació detallista en la simplicitat. Formalment s'allunya del tipus de propostes basades en l'espectacularitat a l'estil dels grans estudis tipus Pixar-Walt Disney o Dream Works.

L'Emili és un director de banc jubilat que ha dedicat tota la seva vida a treballar i que quan comença a patir Alzheimer la seva família decideix enviar-lo a una residència de gent gran. Allà es trobarà amb en Miquel, un murri que ha sobreviscut a força de no crear vincles amb ningú per així no esperar res de ningú. L'ambient del centre serà de clausura, determinat per les limitacions dels qui es van deteriorant, la passivitat dels qui ja viuen desconnectats, l'abandonament dels familiars i les bones, encara que en general inútils, intencions dels professionals que els assisteixen.

